

[Johan Asmussen.]

grad og allerede fra den første dag har præciseret i selve lovforslaget, hvad det egentlig er, man, om jeg så må sige, er ude på.

Jeg vil henvise til det, jeg tidligere har sagt, til min kritik af den ganske svævende formulering i loven. „I det omfang det er nødvendigt“, står der. Der er tale om „udvidelse af bygningsanlæggene“ på Finseninstituttets ejendom. Man må læse sig til enkelthederne i bemærkningerne, og det mener jeg er principielt forkert i en ekspropriationslov. Jeg kan derfor på mit partis vegne erklære mig ganske enig i det standpunkt, som hr. Poul Schlüter har indtaget på de konservatives vegne, og som netop tager sigte på en præcisering af den ekspropriationsbeføjelse, der her er tale om. Jeg mener, at man kunne og burde have foretaget en sådan præcisering, allerede inden der var spørgsmål om en forligsmæssig ordning med grundejerne. Men når man nu oven i købet er nået frem til et sådant grundlag, som man havde kunnet bruge, hvis der var blevet forlig, så forstår jeg ikke rigtig, at ministeren og udvalgsflertallet ikke har kunnet tiltræde det. Særlig — det skal jeg ikke nægte — undrer det mig, at venstres repræsentanter ikke har kunnet gå ind på den tanke, så meget mere som hr. Thisted Knudsen den 1. december 1964, da et tilsvarende lovforslag var til behandling her, selv udtalte — Folketingstidende 1964-65 sp. 1164 — at man ikke skal gå videre med ekspropriationen end strengt nødvendigt. Hvis man virkelig vil følge den tanke op, kan jeg ikke se rettere, end at så måtte den føre til, at man sørgede for at præcisere, hvad dette drejede sig om.

Vi vil fra de uafhængiges side anbefale, at man — hvis jeg må have lov at sige det — uanset partiskel, for der er jo ikke noget partipolitisk i sagen, støtter det sagligt korrekte ændringsforslag, som er stillet fra konservativ side. Hvis det ikke skulle blive vedtaget, vil vi også afholde os fra at stemme af denne grund og ikke af andre, idet vi naturligvis i allerhøjeste grad har sympati og forståelse for, at Finseninstituttet skal kunne arbejde, som det er nødvendigt.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):
Jeg takker udvalgets flertal for tilslutningen til det foreliggende lovforslag.

Hr. Thisted Knudsen stillede mig det spørgsmål, om hans partis tiltræden af dette forslag måtte indebære, at jeg mente, hans parti var bundet til at stemme for en bevilling til de byggearbejder, hvorom der er tale. Det er naturligvis ikke tilfældet; jeg drømmer ikke om at søge at bondefange nogen, allermindst hr. Thisted Knudsen — det er der intet menneske der kan.

Hr. Poul Schlüter bebrejdede mig rækkefølgen, idet han sagde, at jeg egentlig burde være kommet med bevillingsansøgningen først og derefter have søgt bemyndigelse til at foretage den nødvendige ekspropriation. Det kan man jo godt sige, men tænk, hvis jeg havde gjort det, så ville hr. Poul Schlüter have bebrejdet mig, at min rækkefølge var forkert. Hans kritik er knivskarp. Han ville utvivlsomt have sagt til mig: hvordan kan en minister finde på at komme med et forslag om en bevilling, når han ved, at forudsætningen for denne bevilling er, at han har en ekspropriationshjemmel, og så ville jeg faktisk have følt, at jeg var halvskidt stillet, for så synes jeg nemlig han havde ret.

Jeg var godt klar over, at hr. Poul Schlüter ikke kunne styre sig; han måtte nævne folkeafstemningen for nogle år siden om jordlovene. Det er jo en almindelig erfaring i det høje ting, at navnlig de konservative og de uafhængige har befundet sig i den syvende himmel siden denne folkeafstemning, og det har hos dem skabt en tro på, at nu er den hellige og ukrænkelige private ejendomsret forankret i det danske folkesind. Skal man virkelig skyde spurve med kanoner? Må jeg lige pege på, hvad det her drejer sig om. Det, det drejer sig om her, er en konflikt imellem på den ene side et institut, som nyder almindelig anerkendelse også hos dem, der er mere forbeholdne i dag, på den anden side nogle private interesser, som tiden faktisk er løbet fra. Jeg nægter ikke, at disse servitutter kan have interesse for de pågældende grundejere indbyrdes, men i relation til Finseninstituttet savner de enhver mening. Er det da rigtigt at stille sagen så voldsomt